Testimonium martyrii

Bulletin o tom, jak věřil

Jan Bula

a Václav Drbola

Ročník I, č. 1
duben 2020

První číslo čtvrtletníku s informacemi
o životě a svědectví Božích služebníků
Jana Buly a Václava Drboly

Bude brzy blahořečení?

Reakce zahraničí na události v ČSR

100 let od narození Jana Buly

Motto:

„Pán má pro každého svůj krásný plán
a je potřeba ho rozvíjet.“

papež František

Nihil obstat:
16/AKP/20, Brno, dne 2. 4. 2020
doc. Josef Beneš, Th.D.

Imprimatur:
Ep/329/20, Brno, dne 25. 3. 2020
Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Redakce

Výkonným redaktorem je Ing. Josef Janoušek. Dalšími redaktory jsou Lukáš Janoušek a další bohoslovci brněnské diecéze.

Redakční radu tvoří ThDr. PhDr. Radek Mezuláník, PhD., Mgr. Jiří Plhoň, Mgr. Jan Růžička, Ph.D. a S. M. Vilma Miluše Venkrbcová, SCB.

Bulletin vychází v součinnosti s úřadem postulátora a administrátora kanonizačního řízení Mons. Mgr. Karla Orlity JU.D.

Jazykovou korekturu zajišťuje S. M. Vilma Miluše Venkrbcová, SCB.

Čtenářům

Pouto lásky a společenství

Vážení čtenáři,

dostává se vám do rukou první číslo bulletinu, který nese název „Testimonium martyrii“ – Svědectví mučednictví. Je vydáván proto, aby seznámil veřejnost s dvěma významnými kněžskými osobnostmi: Janem Bulou († 1952) a Václavem Drbolou († 1951), oběťmi komunistického režimu. Život a smrt obou jsou natolik zajímavé, že se katolická církev rozhodla více se jimi zabývat a prozkoumat, zda by mohli být prohlášeni za svaté, a být tak příklady pro život každého z nás.

Nadpis zvolený pro první číslo bulletinu je příznačný. V nedávné historii našich dějin si Pán vybral mnohé, kteří měli svoji věrnost tomu, v co věřili, osvědčit tím nejcennějším – vlastním životem. Jan Bula a Václav Drbola to učinili, aniž by bylo zpřetrháno to nejvzácnější pouto, které člověk má – pouto lásky a společenství. V jejich případě láska k Bohu, k farníkům, k těm, ke kterým byli posláni, a společenství s církví, které chtěli sloužit.

Jistě, dnešní doba předkládá mnoho vzorů, které nám mohou být inspirací. Lidský život je totiž příliš krátký, takže je vhodné kriticky se podívat na to, jaké nám to potom přinese plody. V evangeliu čteme: „Poznáte je po jejich ovoci. Copak se sklízejí z trní hrozny nebo z bodláků fíky? Tak každý dobrý strom nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce.“ (Mt 7,16–17). Věříme, že na stromě života Jan Buly a Václava Drboly vyrostlo ovoce, které si můžeme i my utrhnout a sníst pro posilu na naší cestě.

Přijměte tedy naše pozvání blíže se podívat na některé střípky z jejich života, z doby, ve které žili, a ze svědectví těch, kteří se s nimi nějakým způsobem setkali. Ať už za jejich života nebo i po něm, když jimi byli osloveni. Vždyť příklady odvážných jsou nejvhodnější pro upevnění vlastního pouta lásky a společenství.

Josef Janoušek

Čím nás mohou inspirovat dnes?

Letošní rok přinese nejedno výročí, ať už na státní, mezinárodní či světové úrovni. Katolická biblická federace vyhlásila letošní rok Rokem Božího slova u příležitosti šestnáctistého výročí smrti sv. Jeronýma, velkého překladatele Bible. Zve nás, abychom zvlášť v tomto roce více otevírali Písmo a naslouchali Tomu, který k nám skrze něj promlouvá. Pro

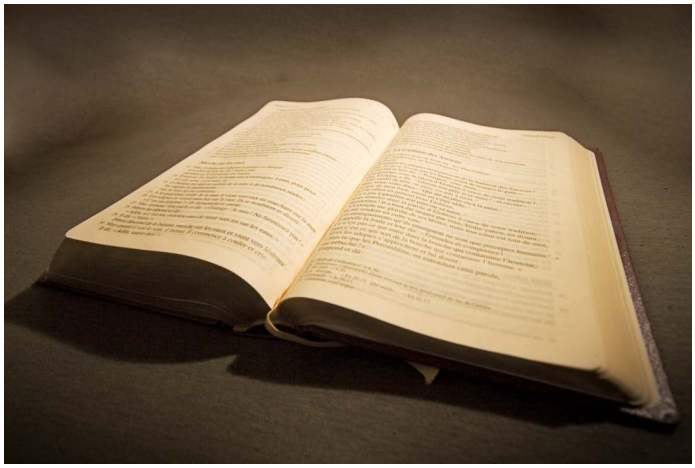

nejednoho to může být opravdový „challenge“. Nicméně je zde „challenge“, který je výzvou daleko větší a více žádoucí – Slyšené Slovo uvést do praxe! Pokud požadavek slyšeného Slova neuvádíme do praxe (byť to nejedenkrát znamená „jít s kůží na trh“) stáváme se těmi, které apoštol nazývá „posluchači neužitečnými“.

Kdosi řekl, že jediný překlad Bible, který lidé jsou ještě dnes ochotni číst je ten, který je přeložen do slov našich skutků. Mezi těmi, u kterých takový překlad můžeme číst, jsou bezesporu i kněží Jan Bula s Václavem Drbolou. Oni byli těmi, kteří na slyšené Slovo odpověděli „ano“, a to nejenom ve chvíli, kdy byl jejich osud zpečetěn.

P. Jan i P. Václav jsou pro nás zcela jistě příkladem víry, odvahy, statečnosti… a mnohých dalších ctností. Ale nikdy by se jimi nestali, kdyby neodpověděli na to, k čemu je povolal Bůh. Jsou s námi dnes, kdy na jejich místě stojíme my, v době, kdy je ještě čas se rozhodnout. Nebojme se, malověrní!

Karel Bačík

Rozhovor

Mons. JU.D. Mgr. Karel Orlita je římskokatolický kněz, soudní vikář brněnské diecéze. V procesu, který prověřoval mučednictví obou kněží, byl ustanoven nejprve jako postulátor a pak jako administrátor kanonizačního řízení. Během procesu byla potvrzena existence pověsti mučednictví a případ byl postoupen Apoštolskému stolci. Zeptali jsme se ho proto na několik otázek.

Otče Karle, vy jste byl ustanoven postulátorem a nyní jste administrátorem kanonizačního řízení Služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly. Co tato práce ve zkratce obnáší?

Úřad postulátora (z latinského postulare, což je žádat, navrhovat) naznačuje, že má dělat všechno proto, aby byla určitá osoba prohlášena za svatou. Proces svatořečení je opravdové soudní řízení, ve kterém mají jednotliví účastníci své úkoly, role, aby tak skrze dialogickou kontroversi došlo k třídění informací, s cílem dospět k morální jistotě tvrzeného a poznání pravdy. Jednoduše řečeno, postulátor má za úkol podněcovat, předkládat důkazy, aby se dokázalo, že „podezření ze svatosti“ má své opodstatnění.

Co se týče administrátora, jeho úkolem je především starost o hmotné zajištění procesu. Spravuje veškeré finance, které se procesu týkají, aby jich bylo správně použito, aby jich byl dostatek na pokrytí všech výdajů apod. Finance každé kanonizační kauzy náleží Apoštolskému stolci. Proto administrátor „skládá účty“ Kongregaci pro svatořečení v Římě a komunikuje s ní. Během řízení je třeba finančně pokrýt různé věci jako poplatky na kongregaci, typografické práce, výstavy a všechny aktivity, které se konají v souvislosti s procesem kanonizace.

Diecézní fáze procesu skončila a případ byl před nějakým časem předán do Říma. Můžete nám sdělit, v čem nyní spočívá vaše činnost pro to, aby byli oba kněží prohlášeni za blahoslavené a později třeba také za svaté?

Odkazuji na předchozí odpověď. Během diecézní fáze řízení jsem byl postulátorem a v římské fázi jsem administrátorem řízení. Nyní má práce spočívá v jednání s postulátorem římské fáze, relátorem (tj. určeným úředníkem na kongregaci), v zajišťování financí, organizaci výstav a dalších aktivit.

A kdy se tedy domníváte, že bychom se mohli dočkat blahořečení obou kněží?

Dělám všechno proto, aby se blahořečení Služebníků Božích událo co nejdříve. Mým přáním je, aby to bylo do dvou let. Rychlost řízení však nezáleží pouze na píli zúčastněných úředníků, ale i na modlitbách věřících. Blahořečení je totiž dar od Boha a je třeba pro takový dar disponovat srdce církevního společenství a toužit po něm. Kdybychom nebyli schopni vážit si tohoto daru, je zbytečné o něj usilovat.

Při své práci na kanonizačním řízení jste se jistě setkal se zajímavými informacemi o obou kněžích. Která informace vás nejvíce povzbudila pro váš osobní duchovní život?

Byl jsem velmi osloven kněžskou horlivostí obou Služebníků Božích. Staré latinské rčení *veritas odium parit* (pravda rodí nenávist) se na životě Služebníků Božích stoprocentně potvrdilo. Žili ve velmi nesnadné době, kdy nenávist proti církvi byla přímým programem těch, kteří měli moc. Také jim dvěma muselo být naprosto jasné, že tato propagovaná nenávist se zhmotní do konkrétních činů, zvláště když někdo žil podle pravdy. Dnes máme dobové záznamy o nejrůznějších úkladech proti církvi. Ale oni, v čase, kdy žili, nemohli vědět o tajných plánech mocných. Lidé, kteří v sobě živili nenávist, se mnohdy tvářili jako přátelé lidu, tedy i církve. Služebníci Boží Václav a Jan žili v době propagandy lži, která se tvářila jako pravda. Ale jejich horlivost nebyla umenšena ani pomluvami, ani zákeřnými lžemi a obviněními, špehováním, fyzickou bolestí ani mučením. Nejenže neklesla jejich horlivost pro Boží království, ale dokonce rostla jejich věrnost Bohu a poslání, které od něho přijali. Jak nám dnes chybí důvěra projevovaná spoléháním se na Boží prozřetelnost, na Boha, který jedná skrze představené, a to i tehdy, když se mýlí. Kněží Václav a Jan hájili nezadatelná lidská práva, která v jejich době byla pošlapávána propagandou pohanství v podobě komunismu. Dnes máme jinou propagandu pohanství – konsumismus a další „ismy". Proto je dnes i pro nás inspirativní jejich svědectví.

Jak uvádíte na webových stránkách (kanonizace.biskupstvi.cz), není potřeba pro blahořečení mučedníků zázrak. Do této kategorie patří i Václav Drbola a Jan Bula. Přesto by nás zajímalo, jestli se během vyšetřování v rámci diecézního procesu objevil někdo, kdo byl na přímluvu Služebníků Božích mimořádně vyslyšen.

Ano, máme různá svědectví. Můžete si je přečíst na zmíněných webových stránkách a můžete tam připsat i svoje.

Děkujeme za odpověď a přejeme mnoho Božího požehnání pro Vaši práci.

Rozhovor zpracoval Josef Janoušek

Prosba o dar dítěte

Svědectví

Chceme se s Vámi podělit o naše zkušenosti s P. Drbolou. Manžela zaujal příběh o rodině, který nám vyprávěl jeden salesiánský kněz. Rodina měla problémy s těhotenstvím a modlili se k P. Václavu Drbolovi. A vše nakonec dobře dopadlo. Příběh nám tento kněz vyprávěl v únoru letošního roku. Manžel se od toho večera, kdy jsme tento příběh vyslechli, začal k P. Drbolovi modlit a prosit Pána na jeho přímluvu, abychom se i my dítěte dočkali. Manželé jsme 5 roků a celou dobu jsme se snažili o založení rodiny. Nedařilo se mi otěhotnět a když jsem otěhotněla, vždy těhotenství nedopadla dobře. Celkem jsem byla třikrát těhotná, z toho jedno těhotenství bylo mimoděložní a s následky. Začali jsme uvažovat o adopci, protože bez dětí jsme být nechtěli. Když jsem zjistila na počátku března, že jsem těhotná, považovali jsme to skutečně za zázrak. Manžel se nepřestává k P. Drbolovi denně modlit a já každý den sebe i dítě svěřuji pod ochranu Panny Marie. Jsme opravdu přesvědčení o tom, že tohle těhotenství je na přímluvu P. Drboly, protože si nedokážeme vysvětlit, že se to povedlo v tu dobu, kdy se manžel s důvěrou obrátil v modlitbách na P. Drbolu. Termín porodu je začátkem listopadu a věříme, že vše dobře dopadne.

Manželé Doleželovi (redakčně upraveno)

Zažili jste i vy něco v souvislosti s kněžími Václavem Drbolou a Janem Bulou? Napište nám prosím přes formulář na našem webu www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Václav Drbola

Od dětství k maturitě

Základní životní data

Narodil se 16. října 1912 ve Starovičkách.

Od roku 1925 studoval reálné gymnázium v Hustopečích, kde v roce 1933 odmaturoval.

- Datum narození: 16. 10. 1912.
- Místo narození: Starovičky.
- Rodiče: Růžena a Václav Drbolovi.
- Sourozenci: Jaroslav, Jan, Jakub, Bohuslav, Božena, Marie.
- Vzdělání:
  - 1925–1933 reálné gymnázium v Hustopečích.

Příprava na život

V našem životě není nic náhoda. Zvlášť pokud spolupracujeme s Božím vedením a jsme ochotni na něj odpovídat. V takovém případě si můžeme být jisti, že vše, co život přinese, je velkým požehnáním. A to i ve chvílích zkoušek a těžkostí. Pak už mluvíme o kříži, který přináší hojný užitek nám i našemu okolí. Kdy, kde a do jakého prostředí se narodil Václav Drbola, mělo velký význam pro jeho přípravu na život. Pojďme se tedy podívat, jak to bylo pěkně od začátku.

Růžena Drbolová, rozená Kadrnková
(zdroj: soukromý archiv Josefa Holackého)

Václav se narodil 16. října 1912 ve Starovičkách jako první dítě manželům Růženě a Václavovi Drbolovým. Otec Václav pocházel ze Staroviček a narodil se 8. srpna 1886. Maminka Růžena byla o čtyři roky mladší, narodila se 29. března 1890. Mohli bychom říci, že Jan Bula a Václav Drbola byli krajané. Bulova maminka totiž pocházela z Němčiček, které leží jen pár kilometrů od Staroviček. Postup-

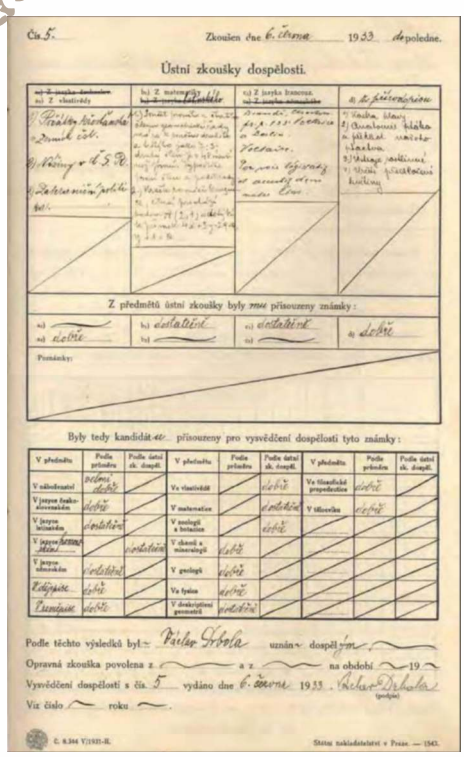

Čís. 5. Zkoušen dne 6. června 1933 dopoledne.

Ústní zkoušky dospělosti.

Z předmětů ústní zkoušky byly mně přisouzeny známky:

Byly tedy kandidátu přisouzeny pro vysvědčení dospělosti tyto známky:

Podle těchto výsledků byl Václav Drbola uznán dospělým.

Opravná zkouška povolena z ... a z ... na období ... 19...

Vysvědčení dospělosti s čís. 5 vydáno dne 6. června 1933. Václav Drbola (podpis)

Viz číslo ... roku ...

Protokol o zkoušce dospělosti
Václava Drboly z roku 1933
(zdroj: SOkA Břeclav)

ně se rodina rozrostla o dalších šest dětí – čtyři syny a dvě dcery. Za zmínku stojí, že sestra Marie vstoupila do Kongregace sester III. řádu sv. Františka pod ochranou sv. Rafaela archanděla (řeholním jménem Bernadeta) a později se stala představenou této kongregace.

Už jako malého si Václava pamatovali, jak se chodíval modlit k místní kapličce, a jako ministranta v kostele svaté Kateřiny. Tam se setkával s farářem Cyrilem Valou. Ten nastoupil do zdejší farnosti po Janu Bačákovi a Antonínu Slámovi ještě za války, dne 1. října 1917.

„Cyril Vala byl určitě tou osobou, která mu ukazovala cestu. Půjčoval Václavovi knížky různého žánru, z historie, církevní, ale i romány, připomínající českou minulost," vypráví synovec Josef Holacký ze Staroviček.

Je patrné, že tento kněz významně ovlivnil a pomohl rozlišit Václavovo povolání. Vystihuje to jednu důležitou životní skutečnost, a sice moudrost nechat se vést dobrými lidmi, kteří nám mají co předat, mají životní zkušenost a mohou se stát naší posilou. Brzy po prvním svatém přijímání přijal také svátost biřmování a zvolil si – jak to bylo tehdy zvykem – po svém kmotrovi biřmovací jméno František. Biřmoval ho biskup Josef Kupka.

Početná dělnická rodina musela žít skromně. Oba rodiče pracovali v zemědělství různě u rolníků. Do toho přišla první světová válka, do které musel narukovat i Václav Drbola starší. Z té se vrátil jako invalida s poraněnou rukou. Umíme si tedy představit, že se Václav musel starat o mladší sourozence a podporovat rodiče v živobytí. Tedy už odmala mohl prožívat dobrou přípravu do života oběti a služby.

Od roku 1925 docházel na reálné gymnázium do pět kilometrů vzdálených Hustopečí, kam chodil pěšky. Rodiče ho ve studiu podporovali. Přesto si chtěl sám nějaké peníze přivydělat, a proto často brigádničil u sedláků a zedníků. Než šel do školy, každý den si přivstal, aby mohl být na mši svaté. Musel si uvědomovat, jak je pro něho setkání s Kristem v Eucharistii důležité. Byl také často viděn v kostele před svatostánkem. Václav byl vážnější a tiché povahy. Byl jiný než Jan Bula, přesto měli oba něco společného – vnitřní radost. Návod na tuto radost nám může dát úryvek 43. žalmu: „Pak přistoupím k Božímu oltáři, k Bohu, který mě naplňuje radostí."

Maturitní fotografie Václava Drboly
(zdroj: soukromý archiv Jaroslavy Fialové)

Mluví se o jedné události ze školy, která se Václavovi stala v posledním ročníku. Byl svým spolužákem křivě obviněn z krádeže učitelského zápisníku se známkami, který zůstal ve třídě na stolku. Zavolali si tedy Václava do ředitelny a nutili jej, aby se přiznal. To odmítl s tím, že se nemá k čemu přiznat a trval na své nevině. Hrozili mu, že nebude připuštěn k maturitě. Druhý den byl viny zproštěn. Jedna ze spolužaček totiž znala pravděpodobného viníka. Dotyčného zahlédla v době, kdy se vracela do třídy. Bála se to ale veřejně oznámit, aby se jí nemstil. Místo toho zašla po vyučování za svým profesorem a pověděla mu o svém podezření. Zápisník se nakonec našel u viníka doma v pokoji. Ten nejenom že nebyl připuštěn k maturitě, ale byl i vyloučen ze školy.

Václav tedy maturuje podle plánu. Výroční zpráva Státního československého reálného gymnázia v Hustopečích uvádí, že Václav Drbola je uveden mezi maturanty s tím, že už má zvolené další pokračování: studium teologie. Jako jediný ve třídě.

Zpracoval Lukáš Janoušek

Převzato z knih:

MIKULÁŠEK, Jiří. *Vejdi do radosti: pohledy do života kněze-mučedníka Václava Drboly*. Brno: Biskupství brněnské, 2012. ISBN 978-80-260-2702-7.

NAVARA, Luděk a Miroslav KASÁČEK. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016. ISBN 978-80-7491-772-1.

RŮŽIČKA, Jan a Petra SLÍVOVÁ. *Jan Bula (1920–1952): Václav Drbola (1912–1951)*. Brno: Biskupství brněnské, 2016. ISBN 978-80-270-1153-7.

Jan Bula

Od dětství k maturitě

Jan Bula se jako mladý člověk rozhodl pro to, co považoval v životě za nejlepší, a zůstal svému rozhodnutí věrný i v těžkých chvílích triumfujícího zla. Vstoupil do života druhých svou ochotou sloužit jim a Bůh byl s ním. Jeho odvaha a věrnost Božímu pozvání zůstávají i po desítkách let velkým svědectvím lásky.

Tak zahájil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle v roce 2010 konferenci k 90. výročí narození kněze Jana Buly. Jaké bylo dětství a mládí člověka, jehož život je v současné době předmětem zkoumání Kongregace pro záležitosti svatých v Římě?

Základní životní data

- Datum narození: 24. 6. 1920.
- Místo narození: Lukov u Moravských Budějovic, č. p. 86.
- Rodiče: Marie a Antonín Bulovi.
- Sourozenci: Ladislav (z prvního manželství), Marie a Antonín (oba z druhého manželství).
- Vzdělání:
  - 1926–1931 obecná škola v Lukově.
  - 1931–1939 reálné gymnázium v Moravských Budějovicích.

Život

Matka Jana Buly pocházela ze Slovácka, z Němčiček v okrese Břeclav, a do Lukova se přivdala. Její manžel však na počátku první světové války

Rodiče Jana Buly
(zdroj: rodinný archiv)

padl, a tak se musela sama postarat o jejich syna Ladislava. Po letech se znovu provdala, tentokrát za železničního zaměstnance Antonína Bulu. Jejich nejstarším dítětem byl právě Jan.

V roce 1926 začal chodit Jan Bula do obecné školy v Lukově. Navzdory skromným poměrům mu rodiče umožnili, aby v roce 1931 nastoupil na gymnázium v Moravských Budějovicích. Od té doby docházel pravidelně několik kilometrů z rodné vesnice do gymnázia ve městě.

Jan Bula s bratrem Antonínem a sestrou Marií o Velikonocích roku 1930 na snímku pořízeném nevlastním bratrem Ladislavem
(zdroj: rodinný archiv)

Jan Bula od dětství ministroval, a když byl roku 1934 v Lukově ustanoven farářem Cyril Bojanovský, nalezl v tomto knězi duchovního rádce. Postupně v něm uzrála touha stát se knězem. Přišel tedy za svými rodiči s prosbou o podporu, aby mohl po gymnáziu studovat bohosloví. Rodiče byli zbožní a měli z jeho rozhodnutí radost, trápila je však obava, kde

Maturitní fotografie
(zdroj: rodinný archiv)

obstarat prostředky na další studium. Celá rodina se tedy dohodla, že se ještě více uskromní, aby mohl bohosloví vystudovat. „Měl z toho velkou radost a řekl, že nám po studiích vše vynahradí," vzpomíná sestra Marie.

Jan Byl veselý chlapec, který si snadno získával přátelství svých spolužáků. Patřil mezi ně také Ladislav Malý ze Starče, který však po kvartě odešel studovat vojenské gymnázium, a Jan Bula se s ním měl po letech sejít za zcela jiných okolností. Na Malého vzpomínal bývalý spolužák Miroslav Karpíšek: „Jan Bula se kamarádil se spolužákem Malým, seděli spolu též v lavici. Malý byl skutečně malý a říkali jsme o něm: ‚Malý Ládík chytil motýla, motýl se mu vycukl a Ládík spad do potoka.'"

Již na gymnáziu se projevovalo Bulovo umělecké nadání. Jeho třída vydávala humoristický časopis Ekrazit, v němž byly otiskovány studentské vtipy, anekdoty, říkanky a obrázky. Jan Bula psal do časopisu humorné básničky, které si braly na mušku členy pedagogického sboru. Na žertovné básně se prý profesoři těšili a netrpělivě očekávali, kdo se stane předlohou pro veselý text.

Jedna z básní je inspirována profesorkou francouzštiny:

> Madam Morell v třídu vešla, třídě pohled poslala a již „votre vocabulaire" žáka k stolku pozvala. Nejdřív nosem zakroutila, potom dala otázku, nu – a pak se zašklebila jako Buddha z obrázku.

Jan Bula měl mnoho zálib, nepsal pouze básně, ale také maloval a kreslil. Jinak byl spíše jen průměrným studentem. Příbuzní vzpomínali: „Jenda velmi rád kreslil a maloval, učení ho nějak přestalo bavit. Velmi rád kreslil portréty děvčat a při mši jim je posílal. Na gymnáziu, kam chodil, kreslil karikatury profesorů do školního časopisu." I přes slabý prospěch

na gymnáziu se Jan postupně měnil, dospíval a zrál. Zamiloval si ochotnické divadlo, které mělo v Lukově dlouhou tradici. Velmi rád navštěvoval představení místní organizace Katolické omladiny. Láska k divadlu mu zůstala až do konce života.

Věra Šplíchalová, rozená Víškotová, z Lukova s Janem Bulou kamarádila, byla o pět let mladší než on a bydlela téměř v sousedství. Na Jana Bulu vzpomíná takto: „Byl takový společenský a kamarád a bydlel tady přes barák, takže jsme se hodně stýkali. Jak on študoval ještě a pomáhal mi taky do školy s úlohou. Třeba když jsem tomu nerozuměla, tak mi poradil. Já jsem totiž nechodila na gymnázium, jenom na měšťanku. Ale nepomáhal jen mně, ale všem, kteří to potřebovali," popisuje Věra Šplíchalová. A dodává: „Byl dobrý. Měli jsme ho rádi, protože on byl takový lidový a nic ze sebe nedělal. Tady třeba studovalo víc mladých kluci nebo děvčata, ale on byl z nich nejlepší." Na Jana Bulu také vzpomíná o čtrnáct let mladší rodák z Lukova Bohumír Nechvátal: „Znal jsem dobře Jana Bulu od malička. Vídal jsem ho často, protože jsme bydleli na návsi, přes kterou každé ráno uháněl na kole nebo pěšky k Moravským Budějovicím. Od mých šesti let jsme se vídali víc, protože v té době jsem začal ministrovat v místním kostele. Byl přívětivý, milý, pozorný. A obětavý. Pokud to dokázal, snažil se poradit. To se týkalo především školy, kdo nerozuměl probírané látce, tomu rád vše s klidem a trpělivostí vysvětlil. S velkou úctou na něj vzpomínám. Měli jsme ho všichni rádi."

PROTEKTORÁT ČECHY A MORAVA.
~~ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA~~

Škola: Státní reálné gymnasium v Jan. Budějovicích

Čís. 2.

Vysvědčení dospělosti.

Jan Bula

narozen dne 24. června 1920 v Lukově

okr. Moravské, konal~ středoškolská studia od školního roku 1931/32 na státním reálném gymnasiu v Jan. Budějovicích

kde je ve školním roce 1938/39 dokončil~. Podrobil~ se zkoušce dospělosti podle výnosu ministerstva školství a národní osvěty ze dne 11. ledna 1938, číslo 2.000-II, Věstník ministerstva školství a národní osvěty, XX, 1938, číslo 14.

Podle prospěchu v studiích a podle výsledku písemných i ústních zkoušek dospělosti vydává se toto vysvědčení:

V předmětech povinných:

v náboženství (~~Náboženství~~)	uspokojivě
v jazyku československém	dobře (~~uspokojivě~~)

Č. 8571 Rg. — Všechna práva vyhrazena. 1938. — 21999.

Maturitní vysvědčení Jana Buly
(zdroj: RKF Rokytnice n. R.)

Ke konci studií na něj měl velký vliv nový lukovský farář P. Cyril Bojanovský, dosavadní kaplan v Jaroměřicích. Jan Bula začal navštěvovat jeho pravidelné přednášky v hostinci u Tichů. Mimo ministrování začal navštěvovat i farní knihovnu, kterou P. Bojanovský rozšířil a zpřístupnil lukov-

ským občanům. K plnému rozvinutí Janova náboženského a duchovního života však dochází postupně – intenzity nabývá až v roce 1938. Rozmluvy s P. Bojanovským a jeho přednášky, hodiny katechismu profesora P. Zanášky na gymnáziu, to vše bylo pro mladého chlapce velmi důležité. Změna se projevuje i v jeho obrazech. V krajinomalbách oslavuje dílo Stvořitele, s láskou kreslí a maluje lukovský kostel. P. Bojanovský přivádí mladého Jana Bulu k životnímu poslání, ke kněžské službě. V červnu 1939 úspěšně složil „zkoušku dospělosti" a rozhodnut stát se knězem mohl vstoupit do kněžského alumnátu v Brně, kde na počátku 2. světové války začíná studovat teologii.

Zpracoval Josef Janoušek

Převzato z knih:

CIKRLE, Vojtěch. Úvodní slovo brněnského biskupa. In: *Věřím, že můj krátký život nebyl nadarmo: sborník z konference k 90. výročí narození kněze Jana Buly*. Brno: Biskupství brněnské, 2010. ISBN 978-80-254-9269-7. (Dále jen *Sborník 2010*)

KOLOUCH, František. *Oběť případu Babice: Jan Bula (1920–1952)*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2016. Osudy (Karmelitánské nakladatelství). ISBN 978-80-7195-858-1.

NAVARA, Luděk a Miroslav KASÁČEK. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016. ISBN 978-80-7491-772-1.

RŮŽIČKA, Jan. Život Jana Buly. In: *Sborník 2010*.

Zamyšlení

Toto číslo bulletinu se zaměřuje na dětství a dospívání Václava Drboly a Jana Buly. O důležitosti tohoto období na pozdější život člověka se většina z nás shodne. Zeptali jsme se, jak tento věk obecně a konkrétně u těchto obou kněží vnímají otec Jiří Janalík a paní Marie Václavková. Otec Jiří má 41 let a je školním kaplanem na Biskupském gymnáziu v Brně. Paní Marie je farnicí z Lukova u Moravských Budějovic, tedy z rodiště Jana Buly, je maminkou 6 dětí a má 49 let.

P. Jiří Janalík

Soudobá psychologie stále více podtrhává důležitost prvních let života člověka. Pokud dospělý člověk trpí různými depresemi a těžkostmi,

většinou se psycholog snaží uzdravit různá zranění z dětství: neshody mezi rodiči, autoritativní nebo příliš benevolentní výchova, nezájem rodičů, rozpad rodiny a podobně. Pak přichází zdlouhavé a často bolestivé uzdravování. Vidíme v životě obou chlapců, že s podobnými problémy se vyrovnávat nemuseli. Oba mají plnou a obětavou podporu nejen svých rodičů, ale i sourozenců (kterých mají navíc dostatek na to, aby se naučili skromnosti a obětavosti).

Podobně důležitá jsou jejich středoškolská léta. Vidíme, že mají možnost rozvíjet své dary, nejsou přetěžováni a zahlcováni studijními povinnostmi resp. nenechají se jimi zotročit a nepovažují studium za středobod svého života. Toto všechno je nesmírně důležité, ovšem nedostačující pro nalezení jejich povolání. K tomu je třeba příkladu kněze. Příkladu, který tyto mladé lidi inspiruje, přitahuje a představuje kněžství jako nejplodnější možnou cestu jejich života.

Oba příkladní kněží mají shodné křestní jméno: Cyril. Už z jejich jména lze vyčíst, jakou vazbu měli rodiče těchto kněží na národ, z něhož vzešli. A tito otcové Cyrilové, poctivě formovaní v Brněnském alumnátu, předávali lásku k církvi i k národu přirozeným a nadšeným způsobem dál.

Dnes už není možné úplně posoudit vnitřní směřování obou hochů. Ale podbízí se tu jedna myšlenka: nebýt takových kněží, jakým byl P. Cyril Bojanovský, je otázkou, jaké povolání by si nakonec zvolil oblíbený, veselý a v mnoha směrech nadaný Jan Bula.

Marie Václavková

O významu období dětství a dospívání pro celý další život člověka už bylo napsáno mnoho odborných článků, ba i celých vědeckých prací. Některé z nich jsem si i já se zájmem přečetla, ale teď a na tomto místě bych se chtěla podělit o svoji vlastní zkušenost, kterou s touto problematikou mám.

Troufám si říci, že správně prožité dětství a dospívání mají pro člověka stejný význam, jako mají pro jakoukoliv stavbu dobře zbudované pevné základy. Na těch pak totiž lze bez obav vystavět libovolně vysokou stavbu, která odolá všem nástrahám (vichřice, bouře, povodně či jiné pohromy) a může přinášet velký užitek. Každý dobrý stavitel ví, že se vyplatí dát vybudování takových základů potřebný čas, důvtip a vytrvalost, že se později zhodnotí nemalé náklady, které s sebou tato část stavby přinesla. Stejně tak každý, kdo se rozhodne založit rodinu a od Pána Boha s otevře-

ností přijmout jako dar děti, nesmí se bát „investovat“ do jejich dětství a později do jejich dospívání to nejlepší, co je schopen dát. Nesmí na tomto období „šetřit“, protože právě v této počáteční fázi buduje základy pro celý jejich další život. A jaké komponenty do těchto základů vložit, aby měly potřebnou pevnost a trvalou hodnotu? Rozhodně dostatek času, který sám o sobě je v dnešní době velmi drahocenný. Tento čas pak vyplnit nezměrným množstvím bezpodmínečné lásky, trpělivosti, společným rodinným prožíváním víry, dáváním jistoty, že rodičovská náruč zůstane pro děti vždy otevřená a připravená milosrdně odpouštět. U dospívajících dětí pak rodiče nesmějí zapomenout přidat potřebnou svobodu a velkou důvěru, že na vybudovaných základech začne vyrůstat krásná, pevná a užitečná stavba.

A přesně tak si představuji dětství a dospívání Jana Buly a Václava Drboly. Celý jejich život až do poslední vteřiny vydává mimo jiné svědectví o tom, že jejich rodiče byli ve skromných podmínkách velmi moudrými staviteli, kteří pomohli do základů svým dětem vložit přesně ty hodnoty, které potřebovaly a na kterých mohly s jistotou postavit svůj život.

Také já dnes s vděčností vzpomínám na své rodiče, kteří mi darovali krásné a láskyplné dětství. Na základech z tohoto období se snažím smysluplně stavět svůj život. Jsem Pánu Bohu velmi vděčná, že mi dal skvělého manžela, se kterým se společně snažíme budovat základy života našich šesti dětí.

Studoval stejné gymnázium, teď je v kněžském semináři

Svědectví

Jan Kříž je bohoslovcem brněnské diecéze. Pochází z Blížkovic u Moravských Budějovic a nyní je na ročním studijním pobytu v Římě. S Janem Bulou ho pojí například gymnázium, na kterém oba maturovali anebo příprava ke kněžství. Požádal jsem ho tedy, zda by nenapsal něco o sobě a o tom, jaký je jeho vztah k Janu Bulovi a Václavu Drbolovi.

O Janu Bulovi vím už od základní školy, kdy jsem si celkem náhodou přečetl knížku Sejdeme se v nebi od Mons. Jiřího Mikuláška. Tehdy byl ale pro mě Jan Bula jen „jeden z mučedníků komunismu“, věděl jsem, že

Pamětní deska
na budově gymnázia v Mor. Budějovicích

v kriminálech sedělo v 50. letech kněží hodně. Všech jsem si jich samozřejmě velmi vážil a jako kluk jsem obdivoval jejich sílu a víru, ale právě proto jsem nevěděl, proč by měl být zrovna Jan Bula pro mě důležitější. Osobní pouto jsem k němu začal cítit až když jsem na jeho příběh narazil znovu v prvním ročníku moravskobudějovického gymnázia a uvědomil jsem si, že je to vlastně to samé gymnázium, na které chodil Jan Bula i jeho spolužák Ladislav Malý. Drobnost, která ale celý příběh hezky doplňuje je, že jeden můj spolužák pocházel z Lukova, a naše třídní učitelka naopak pocházela z Babic. Když jsem se pak o P. Bulovi jednou bavil s rodiči, zjistil jsem, že první ročník studia na Mendelově univerzitě strávili v Jihlavě v areálu, kde byl Jan Bula popraven.

Kromě těchto zeměpisných spojitostí, které jsou pro mě sice silné, ale fakticky můj praktický život příliš neovlivnily, byl pro mě P. Bula důležitý i v duchovním životě. Během prvních let na gymnáziu nám jeden známý kněz také vyprávěl o P. Bulovi a zmínil, že v době gymnazijních studií šel vždycky ráno do školy oklikou a stavil se na pár minut do budějovického kostela. Protože jsem stejně vždycky ráno přicházel do třídy jako jeden z prvních, tak jsem se rozhodl to zkusit taky. Asi 2 roky, když jsem zrovna nemusel ještě rychle udělat ráno nějaký domácí úkol nebo jsme se nedali do řeči s kamarádem, jsem vždycky vyrazil ne přímo do školy, ale k vratům kostela. Tam jsem krátce odevzdal den Pánu a řekl jsem mu rychle všechno, co jsem chtěl, a pokračoval jsem do školy. Jestli bych byl dnes v semináři i bez těchto ranních oklik, nevím, ale jsem rád za to, že jsem tady a že jsem je mohl prožít.

P. Drbola se pro mě stal důležitým až mnohem později – když už jsem byl v semináři. Jednou jsem vzal několik spolužáků do Babic, aby se o celém příběhu dozvěděli víc a pochopili historii kraje, ze kterého pocházím. Když jsme se pak bavili s jednou babickou farnicí, zeptali jsme se jí, jaký byl P. Drbola jako kněz. A mě zaujala její odpověď: „Byl hodný, to jo, ale byl takový tichý, vždycky se díval do země. S našimi dnešními kněžími ho nemůžeme srovnávat.“ V semináři je snaha z nás vykřesat to nejlepší, jsme

tlačení k plánování času, efektivitě, učíme se základní komunikační dovednosti – a jsem za to rád. Ale uvědomil jsem si, že to všechno nezaručuje svatost. Že svatost je v každodenní věrnosti Pánu, která se pak může v těžkých podmínkách naplno projevit. Samozřejmě vím, že nesmím zanedbávat to, jak na lidi působím a jak vypadám, ale zároveň si uvědomuji, že jádro všeho je někde úplně jinde.

Jan Kříž, bohoslovec brněnské diecéze, 4. ročník

Na vlně České redakce Vatikánského rozhlasu

Počátky rozhlasu a jeho role v době totalitních režimů

Od začátku roku 1929 se začala naplňovat vize papeže Pia XI. o Vatikánském rozhlase (Radio Vaticana, dále RaV), který měl do celého světa přinášet křesťanské poselství. Pro potřeby rádia byl otevřen ve vatikánských zahradách tzv. Marconiho dům s vysílačem. Ve čtvrtek 12. února 1931 papež poprvé promluvil na vlnách Vatikánského rozhlasu a svým projevem otevřel převratnou kapitolu v dějinách náboženské komunikace. V počátcích vysílal Vatikánský rozhlas pouze latinsky. Časem se jeho vysílání rozšířilo o další jazyky – francouzštinu (1931), španělštinu (1934), němčinu a angličtinu (1937) a další až také o češtinu a slovenštinu (1947). V prosinci 1950 vysílalo RaV v pětadvaceti jazycích. Dnes vysílá v sedmačtyřiceti jazycích.

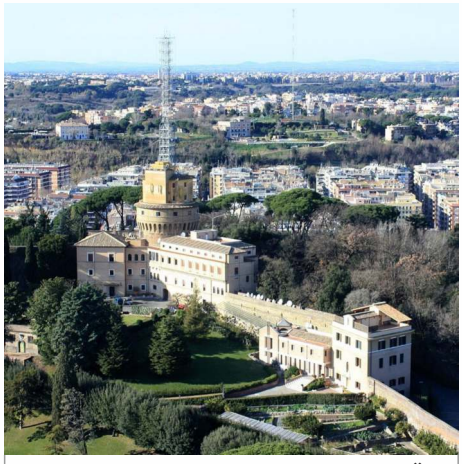

Hlavní administrativní budova Radia Vatikán v Římě
Foto: Dguendel, Wikimedia Commons (CC BY 3.0).
Oříznuto a upraveny barvy.
Dostupné na: https://1url.cz/@radiova

Zásadní roli sehrál Vatikánský rozhlas v období druhé světové války. To už byl papežem Pius XII., který hledal do poslední chvíle cesty k zachování míru a v tomto duchu také opakovaně promlouval na vlnách Vatikánského rozhlasu. Jeho poslech byl v Německu a na dalších okupovaných územích zakázán a samotné vysílání rušeno. Role papeže v pade-

sátých letech 20. století nebyla jednoduchá. Po nástupu komunismu ve východní Evropě vyslal jasný signál světu, že bude chránit církev před lavírováním a povrchními kompromisy s tímto systémem, aby nebyla oslabena její identita a nedošlo k šíření nepochopení a zmatků. Vysílání Vatikánského rozhlasu samozřejmě podporovalo kurz Pia XII., takřka v každé relaci se zaměřovalo na situaci umlčené církve v některé ze zemí východního bloku, referovalo o statečném vzdorování duchovních a laiků a jejich obětech a odhalovalo posluchačům triky komunistické propagandy.

Nástup komunistického režimu v Československu

V únoru 1947 přijel na svou první oficiální návštěvu Říma arcibiskup pražský a primas český Josef Beran, který dne 23. února při soukromé audienci u papeže Pia XII. naléhavě žádal o rozšíření vysílání Vatikánského rozhlasu o relace v českém a slovenském jazyce. Zdůvodňoval to předtuchou pronásledování církve, hrozivými příznaky v politickém životě ve vlasti. Papež mu vyhověl a už 22. dubna 1947 večer proběhlo u příležitosti zahájení jubilejních svatovojtěšských oslav zkušební vysílání. Státní sekretariát určil společné vysílání pro Čechy a Slováky od roku 1948 původně do dvou, nakonec do třech dní v týdnu. Přes všechny obtíže a nedostatky panovalo v redakci nadšení: Všichni byli přesvědčeni o nesmírném významu českého a slovenského vysílání pro katolíky v Československu. Už v roce 1947 bylo ministerstvo informací v rukou komunistů, katolické vysílání v domácím rozhlase bylo nemožné. Proto se přes všechny obtíže pracovalo s nadšením a to pomáhalo překonávat všechny překážky.

Po únoru 1948 ovládli komunisté veškerý mediální prostor znárodněním a centralizací všech sdělovacích prostředků pod jednotné vedení Komunistické strany Československa (KSČ). Konstruovali svět a předestírali občanům, co je vítané a co naopak nežádoucí. Mediální komunikace se stala jedním z nejvíce střežených odvětví v komunistickém Československu. Představitelům režimu se po uzavření hranic vcelku úspěšně podařilo zamezit přístupu informací ze zahraničí do republiky a zároveň eliminovat únik nežádoucích zpráv z Československa. Jediný zdroj, který trvale narušoval uměle vytvořené informační vakuum, byly zahraniční rozhlasové stanice, jejichž rádiové vlny volně prostupovaly železnou oponou. Vatikánský rozhlas byl zahrnut do kategorie tzv. ideodiverzních vysílačů.

V roce 2018 byla uvedena do provozu česká verze oficiálního zpravodajského webu Apoštolského stolce: www.vaticannews.va/cs.html.

Reakce na perzekuci církve ve vysílání Vatikánského rozhlasu

Od poloviny roku 1949 se v Československu naplno rozjela tvrdá perzekuce katolické církve, s níž byla spojena také ateizace země. V té době vzrostl význam Vatikánského rozhlasu, který jako jediný alternativní zdroj informací komentoval církevní život ve vlasti a přenášel učení pontifika.

Důležitou úlohu v boji proti církvi sehrály církevní monstrprocesy, při nichž padaly většinou vysoké tresty, včetně doživotí a trestu smrti. První s představiteli řádů, nazvaný „Machalka a spol.“, se konal v dubnu 1950 a byl předzvěstí likvidace mužských řádů a řeholí při akci ‚K‘ (kláštery). Po eliminaci mužských řádů a řeholí přišly na řadu řeholnice, které postihl podobný osud. Také o jejich budovy projevily zájem orgány státní správy, samosprávy, armády a ministerstva vnitra. Začala akce ‚Ř‘ – vyklizení ženských klášterů, nezákonná internace řádových sester a jejich nasazení do továren.

Na všechny tyto okolnosti reagovala Česká redakce Vatikánského rozhlasu. Ovšem od roku 1950 takřka ustal přísun informací z domova. Spojení se Svatým stolcem přes internunciaturu bylo přerušeno. Představený jezuitů P. František Šilhan SJ, který zásoboval redakci spolehlivými zprávami o církvi v Československu, byl v březnu 1950 uvězněn.

Litoměřický biskup Štěpán Trochta zůstal z biskupů nejdéle na svobodě. Jeho vlastnoručně psané zprávy v latině proudily přes kurýry do Vatikánu. V nich mimo jiné radil, na která témata by se vysílání české redakce mělo zaměřit, aby korespondovalo s potřebami církve ve vlasti. Zřejmě také po odhalení tohoto komunikačního kanálu při Trochtově uvěznění v roce 1953 přistoupila StB k důslednějšímu monitorování zpráv vatikánského vysílání. Nově se poslech Vatikánského rozhlasu, přepisování jeho relací a jejich sdílení s dalšími zájemci stalo trestným činem, který se začal objevovat při vyšetřování a následně jako součást obžaloby u soudu.

Není jednoduché hodnotit význam vysílání Vatikánského rozhlasu pro tehdejší veřejnost v Československu, neboť nemůžeme vycházet z empirických výzkumů, které se v té době běžně prováděly ve svobodných společnostech při zkoumání fenoménu médií. Také dokumenty, jež by pravděpodobně zařadily boj proti Vatikánskému rozhlasu mezi priority StB, se z tohoto období nedochovaly. Jsme tedy při hodnocení odkázáni na obsahovou analýzu, sekundární zdroje a širší historické souvislosti. Úlohou rozhlasu bylo vedle zprostředkování magisteria tehdejšího papeže také předávání kulturního dědictví, a to jazykem, kterému většinová společnost rozuměla. Častou náplní jednotlivých relací byly odkazy na společnou minulost, tradici, národní patrony, charitativní a výchovnou roli, jednotu a stmelování národa proti ateistické ideologii, utvrzování v postojích, odvolávání se na historickou paměť, sounáležitost se západní křesťanskou civilizací, angažovanost církve ve službě míru ve světě, přenášení reakcí světových médií na útlak církve apod.

Relace České redakce Vatikánského rozhlasu o P. Václavu Drbolovi a P. Janu Bulovi

Z relací RaV, které by se zmiňovaly buď o P. Václavu Drbolovi nebo o P. Janu Bulovi anebo o obou, odvysílal v letech 1950–1958 RaV celkem 2 větší relace a 1 krátkou zmínku ve vysílání věnovaném brněnskému biskupovi Karlovi Skoupému:

- 1951, 16. červenec, Městský stát Vatikán – O babickém procesu, v němž byli odsouzeni k trestu smrti kněží Václav Drbola a František Pařil.
- 1956, 19. červenec, Městský stát Vatikán – Připomenutí monstrprocesu s PP. Václavem Drbolou, Františkem Pařilem a Janem Bulou, kteří byli odsouzeni k trestu smrti a popraveni.

- 1956, 26. červenec, Městský stát Vatikán – Připomenutí 10. výročí konsekrace brněnského biskupa Karla Skoupého.

Úryvky ze všech tří odvysílaných relací naleznete v příštím čísle bulletinu.

Stanislava Vodičková (redakčně upraveno)

Převzato z knihy: VODIČKOVÁ, Stanislava, ed. *Vatikánský rozhlas*. Praha: Ústav pro studium totalitních režimů, 2016. Edice dokumentů (Ústav pro studium totalitních režimů). ISBN 978-80-87912-71-3.

Ohlédnutí za minulým rokem

Památka služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly byla během roku 2019 připomenuta mnohými aktivitami, a to jak v Brněnské diecézi, tak i za jejími hranicemi. Připomeňme si alespoň některé. Úplnější a podrobnější popis uskutečněných akcí naleznete na webu www.kanonizace.biskupstvi.cz

Setkání bohoslovců s otcem biskupem

O víkendu 29. – 31. 3. 2019 proběhl, letos v Moravských Budějovicích, tradiční víkend, který brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle prožívá se svými bohoslovci z Brněnské diecéze. Během tohoto víkendu navštívili bohoslovci obec Babice a Lukov, setkali se s pamětníky babických událostí a s badatelem Miroslavem Kasáčkem, předsedou kolegia Občanského sdružení Paměť. Toto setkání bylo spojeno s historickým výkladem vzpomínaných událostí a představením kněží Václava Drboly a Jana Buly.

Pouť za obnovu rodin

Pravidelně každou sobotu před nedělí Božího milosrdenství putují poutníci z Lukova přes Babice a Rokytnici nad Rokytnou do mariánského poutního místa Přibyslavice. V letošním roce se uskutečnila tato pouť dne 27. 4. a byl to již čtvrtý ročník. Opět zaměřena na obnovu rodin spolu s připomínkou kněží Václava Drboly a Jana Buly.

Pamětní plakety na farních budovách

Dne 27. 6. 2019 byly slavnostně odhaleny tři pamětní plakety na farních budovách ve farnostech, které jsou spjaty s kněžskými osob-

nostmi Janem Bulou, Václavem Drbolou a Františkem Pařilem. Bylo to v obcích Rokytnice nad Rokytnou, Babice a Horní Újezd. Tato akce se realizovala pod záštitou kardinála Dominika Duky a brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho v rámci projektu Poslední adresa.

Orelská pouť k poctě obětem komunistického režimu

U příležitosti výročí úmrtí Václava Drboly zorganizovala Orelská jednota Moravské Budějovice dne 4. 8. 2019 pěší, cyklistickou a běžeckou pouť k uctění památky všech obětí komunismu. Účastníci začínali svoji pouť v Moravských Budějovicích a putovali do obce Babice, ve které začaly tzv. babické události, na jejichž konci byli mezi popravenými také Boží služebníci Václav Drbola a Jan Bula.

Překonej stěnu smrti

Panelová výstava v německém jazyce s názvem *Překonej stěnu smrti* byla ve dnech 14. 10. – 22. 10. 2019 instalována v rakouském městě Laa an der Thaya v Obchodní akademii. Výstava byla vytvořena Občanským sdružením Paměť a pojednává o touze po svobodě a o lidech, kteří přecházeli státní hranice mezi Rakouskem a Československem v době totality. Akce byla doplněna o literární a výtvarné práce studentů z rakouské Obchodní akademie, Gymnázia a Střední odborné školy v Moravských Budějovicích a Střední umělecké školy Jihlava – Helenín.

K celé této výstavě byla ještě připojena výstava o kněžích Václavu Drbolovi a Janu Bulovi v němčině.

Ve stejném složení se v listopadu uskutečnily další výstavy: v Mikulově a v Rakousku ve Vídni a v Retzu. Všechny výstavy byly financovány z Fondu malých projektů (Kleinprojektefonds) Rakousko – Česká republika v rámci programu Interreg 02 – 058.

Ukázky studentských prací studentů Gymnázia a SOŠ Moravské Budějovice:

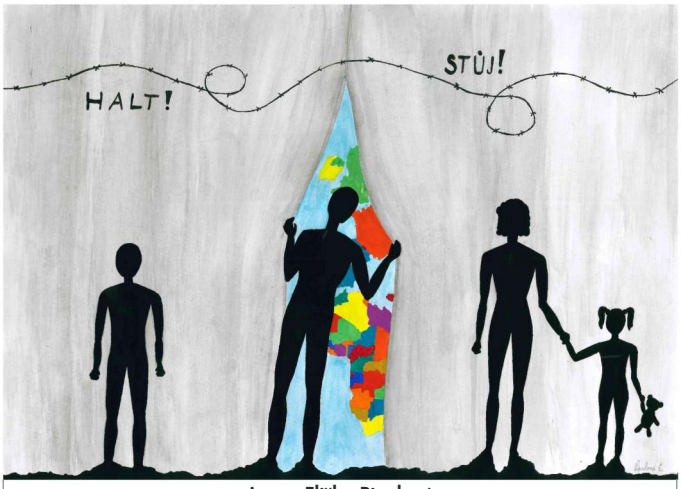

Autor: Eliška Pipalová

Autor: Barbora Honsová

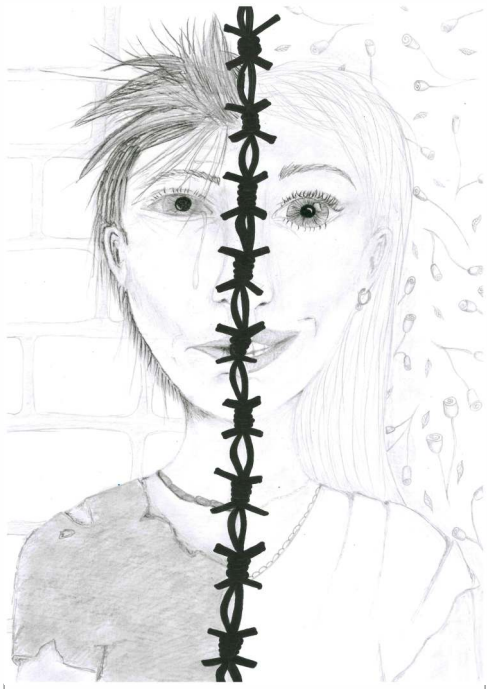

Autor: Kristýna Honsová

Výstava a pamětní deska v Jihlavě

Ve dnech 19. 11. – 28. 11. 2019 byla v Jihlavě na radnici zrealizována výstava o babických událostech a výstavy *Vyhnanci*, *Věřím, že můj krátký život nebyl nadarmo* a *Rodák, který měl být zapomenut*. Při zahájení výstavy byla odhalena pamětní deska na bývalých budovách Státní bezpečnosti těm, kteří byli v tamějších prostorách vyšetřováni a mučeni. Organizátorem byl Magistrát města Jihlavy a realizátorem bylo Občanské sdružení Paměť.

Víkendové setkání v Bučovicích

Ve dnech 29. 11. – 1. 12. 2019 zrealizovali 3 studenti Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci víkendový vstup do farnosti Bučovice. Místním farníkům přiblížili život P. Václava Drboly a P. Jana Buly dva bohoslovci a jeden laik: Josef a Lukáš Janouškovi a Karel Bačík. Během tří dní o nich hovořili nejen jako o obětech komunismu, ale také společně rozjímali nad jejich duchovním životem, těžkostmi a radostmi, věrností

v povolání a zamýšleli se nad tím, čím nás mohou oslovit v dnešní době. V pátek se uskutečnilo setkání s tamějšími ministranty a v sobotu byly dveře fary otevřeny pro všechny farníky. Proběhla zde přednáška, kterou doplnil historickým výkladem Mgr. Jan Růžička, Ph.D. V neděli navštívili farníky v sousedních Nevojicích. Tato iniciativa bude pokračovat dalšími návštěvami farností v Brněnské diecézi jako součást přípravy ke kanonizaci kněží Václava a Jana.

S farníky v Nevojicích.

Nejbližší významná výročí

únor 1950: Václav Drbola byl ustanoven duchovním správcem v Babicích u Lesonic (70 let)

24. 6. 1920: V Lukově se narodil Jan Bula a téhož dne byl v místním kostele pokřtěn (100 let)

29. 7. 1945: V brněnské katedrála sv. Petra a Pavla byl Jan Bula vysvěcen olomouckým světícím biskupem Stanislavem Zelou na kněze (75 let)

Plánované akce

V roce 2020 byla naplánována řada akcí, na které bychom vás ještě nedávno rádi pozvali. **V souvislosti se současnou situací kolem nákazy koronaviru je však jejich realizace nejistá. Proto prosím sledujte web www.kanonizace.biskupstvi.cz,** kde najdete aktualizovaný seznam akcí s informacemi o tom, zda a v jaké podobě se opravdu uskuteční. O které akce se jedná? Do konce školního roku se plánovaly tyto akce:

18. 4. 2020: 5. pěší pouť za rodiny na přímluvu Václava Drboly a Jana Buly

- **kde:** začátek v Lukově (u Mor. Budějovic) v 7:00
- **co:** trasa – Lukov, Babice, Rokytnice n. Rokytnou, Přibyslavice (15:00 mše svatá)

30. 4. 2020: Výročí zatčení Jana Buly

- **kde:** Rokytnice n. Rokytnou
- **co:** 17:30 smírná adorace, 18:00 mše svatá

20. 5. 2020: Výročí popravy Jana Buly

- **kde:** Rokytnice n. Rokytnou
- **co:** 5:00 smírná adorace v hodině popravy, 18:00 mše svatá

13. 6. 2020: Výročí 100 let od narození Jana Buly

- **kde:** Lukov (u Mor. Budějovic)
- **co:** 14:00 mše svatá, přednáška, výstava, posezení

24. 6. 2020: Výročí 100 let od narození Jana Buly

- **kde:** Rokytnice n. Rokytnou
- **co:** děkovná bohoslužba za život Jana Buly, možnost získat plnomocné odpustky

Chcete pozvat veřejnost na nějakou akci, která se bude konat v souvislosti s Václavem Drbolou a Janem Bulou? Víte o iniciativách, které se mohou uskutečnit i v době, kdy je omezen pohyb osob? (online konference, pořady v TV, rozhlasu, apod.) Napište nám na email bulletintm@gmail.com.

Jan Bula

Narodil se 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic.

Po absolvování gymnázia nastoupil do brněnského alumnátu.

29. července 1945 jej olomoucký světící biskup Stanislav Zela vysvětil v brněnské katedrále na kněze. Jeho prvním a zároveň jediným působištěm se stala Rokytnice nad Rokytnou. V rámci tzv. babického případu byl v roce 1951 nezákonně odsouzen k trestu smrti, který byl vykonán 20. května 1952 v Jihlavě. V roce 2004 byl zahájen beatifikační proces.

Václav Drbola

Narodil se 16. října 1912 ve Starovičkách. V Hustopečích absolvoval gymnázium, po jehož absolvování nastoupil do brněnského alumnátu. 5. července 1938 jej biskup Josef Kupka vysvětil v Brně na kněze. Kněžskou službu vykonával ve Slavkově u Brna, Čučicích, Bučovicích a naposledy v Babicích u Lesonic. 14. července 1951 byl nezákonně odsouzen k smrti ve spojitosti s tzv. babickým případem. Dne 3. srpna 1951 byl popraven v Jihlavě.

V letech 1990–1997 byl rehabilitován a v roce 2011 byl zahájen beatifikační proces.

Bulletin „Testimonium martyrii“ (Svědectví mučednictví) je pravidelný čtyřměsíčník, který je vydáván jako podpora veřejnosti pro seznámení se s kněžskými osobnostmi Václavem Drbolou a Janem Bulou. Posláním tohoto periodika je připravit čtenáře na kanonizaci obou mužů zejména poukázáním na jejich bohatství, které spočívalo v hodnotách, které zastávali. Přitom jsou zohledňovány různé aspekty tehdejší doby a kultury. Bulletin také čerpá ze svědectví lidí, kteří měli s těmito kněžími přímou nebo nepřímou osobní zkušenost.

Modlitba za kněze Václava Drboly a Jana Buly

Ježíši, Dobrý pastýři, děkujeme ti za tvé služebníky Václava a Jana. Svědomitě vykonávali kněžskou službu, k níž jsi je povolal, hledali tvou vůli a nechali se jí vést. Pronásledováni, mučeni a odsouzeni k smrti zachovali věrnost tvé církvi a jejím pastýřům a vytrvali až do konce ve víře a naději ve tvé nekonečné milosrdenství. Tebe, jenž nás učíš milovat nepřátele, prosíme: dej nám téhož Ducha, kterým jsi posiloval své služebníky Václava a Jana, abychom byli stále pevnější ve víře, vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce. Na přímluvu Panny Marie, Královny mučedníků, nám uděl milost brzkého blahořečení služebníků Božích Václava a Jana, abychom mohli mít skrze jejich přímluvu účast na tvých zaslíbeních. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Sláva Otci.

S církevním schválením Biskupství brněnského č. j. Ep/1118/11 ze dne 24. 11. 2011 (pro soukromou pobožnost).

Případná vyslyšení zašlete prosím přes formulář na našem webu www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Obsah

Pouto lásky a společenství 1
Čím nás mohou inspirovat dnes? 1
Rozhovor s Mons. Karlem Orlitou 3
Prosba o dar dítěte – svědectví 5
Václav Drbola – od dětství k maturitě 6
Jan Bula – od dětství k maturitě 9
Zamyšlení 13
Studoval stejné gymnázium, teď je v kněžském semináři – svědectví. 15
Na vlně České redakce Vatikánského rozhlasu 17
Ohlédnutí za minulým rokem 21
Nejbližší významná výročí 25
Plánované akce 26

Objednávky

Bulletin je neprodejný. V požadovaném počtu výtisků jej lze objednat zasláním objednávky na e-mail **bulletintm@gmail.com**. Náklady na vydání jednoho čísla časopisu činí 50 Kč. Prosíme o příspěvek na vydávání bulletinu v souvislosti s kanonizačním řízením. Číslo účtu kanonizačního řízení: 7476052/0800, var. symbol 200. Všechna čísla bulletinu je také možné stáhnout ve formátu PDF na webových stránkách **www.kanonizace.biskupstvi.cz**.

Napište nám

Máte-li nějaké podněty k obsahu nebo formě bulletinu, kontaktujte nás na e-mailu **bulletintm@gmail.com**.

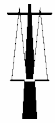

Vydavatel
Akademie kanonického práva
Petrov 272/5, 602 00 Brno
IČO: 73635693
https://www.akademiekp.cz

„Testimonium martyrii – Bulletin o tom, jak věřil Jan Bula a Václav Drbola“
vychází 4x ročně.
Číslo 1/2020 bylo vydáno v Brně dne 3. 4. 2020

ISSN 2694-9385, ev. č. MK ČR E 23925